

« Τα παρόντα, ὡς ἀρραβῶνα
 ἔδωκε ὁ θεός. ἥ προῖκα ὅλη
 μένει ἐκεῖ. Πῶς; ἔχω λέγω. ἔδω γερ-
 ναῖω, ἐκεῖ δὲν γερναῖω. ἔδω πεθαινῶ, ἐκεῖ δὲν
 ἀποθνήσκω. ἔδω λυπάμαι ἐκεῖ δὲν λυπάμαι,
 ἔδω φτώχεια κ' ἀρρώστια, ἐκεῖ τίποτε ἀπ' ὅλα
 αὐτὰ, ἔδω βόκος κ' φῶς, ἐκεῖ

μόνον
 φῶς, Ρούθ

Νωεμῖν

ἔδω ἀρρώ-
 στια, ἐκεῖ
 ὑγία, ἔ-
 δω Ἰωή
 πρὸ τεχει-
 νώνει ἐ-
 κεῖ ἀ-
 τελευ-
 τήτη
 Ἰωή

ἔδω ἀ-
 μαρ-
 τία
 ἐκεῖ
 δικαί-
 ω-

615. ἐκεῖ
 πρὸ θανά-
 τος
 ἀμαρ-
 τία

ἔδω
 φθόνος
 ἐκεῖ οὐ-
 δὲν τριού-
 του

(Χρυσό-
 στό-
 μος
 Ε.Π. Ε
 33,
 147)

« Μέγα ἀγαθόν, τὸ
 νὰ ἔχεις τὸς πτωχοὺς, ἀλλὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ
 μέ τὸ νὰ βῶζεῖς ψυχὴ ἀπὸ τὴν πλάνη » (Χρυσόστ.
 Ε.Π.Ε 18,80)